

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3285/2019
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Костић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Војна пошта 4989 Куршумлија, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате накнаде зараде за прековремени рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 374/2019 од 27.06.2019. године, у седници већа одржаној 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 374/2019 од 27.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 374/2019 од 27.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1620/17 од 11.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у виду неисплаћене зараде за рад дужи од пуног радног времена, за период од јануара 2014. године до маја 2015. године, исплати укупан износ од 321.028,47 динара, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда за поступање по тужбеном захтеву. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 374/2019 од 27.06.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. став 1. ЗПП због потребе разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној ревизији, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, узимајући у обзир да је питање исплате накнаде трошкова за рад на терену, довољно разјашњено у судској пракси и да су образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева, у складу са судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права (одлука Врховног касационог суда Рев2 3740/19 од 25.12.2019. године), с обзиром на изражени правни став нижестепених судова, да је тужилац поред додатног коефицијента од 20% остваривао и накнаду трошкова за рад на терену, те да накнада коју је тужилац остваривао код послодавца искључује додатак за прековремени рад, тако да у овом случају нема потребе за изузетно дозвољеном ревизијом тужиоца у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име прековременог рада поднета је 07.06.2017. године.

С обзиром да вредност предмета спора од 321.028,47 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 404 став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић